

rejstříku a k tomuto oznámení musí býti zároveň připojeny veškeré průkazy nutné k zápisu. Vládní nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. znamená v praktickém užití jen rozšíření průkazu podle § 17 zák. o spol. s r. o. č. 58/1906 ř. z. Již z toho plyne, že jest především povinností navrhovatele, aby veškeré průkazy k zápisu potřebné odstaral sám a soudu je předložil. Že průkaz o tom, že není námitek se strany administrativního úřadu k navrhovanému zápisu, musí tu býti před zápisem do rejstříku, vyplývá z úvahy, že by se jinak vládní nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. minulo s účinkem, kdyby soud zápis povolil a pak vyčkával, zda administrativní úřad snad v budoucnosti nevezme na vědomí jmenování nových jednatelů. Že navrhovatel sám musí předložit průkaz podle vládního nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n., že soud mu může naříditi jeho předložení, vysvítá dále z toho, že straně musí býti doručen výměr administrativního úřadu, neboť jí přísluší proti němu odvolání (§ 4, odst. 3, uved. vládn. nař.). Konečný výsledek bude proto straně znám. Nerozhoduje, že není stanovena pro přezkoumání nařízené v § 4 řeč. vládn. nař. žádná lhůta. Jest v zájmu strany, aby vykávši se příkazem rejstříkového soudu požádala administrativní úřad o přezkoumání a na ně naléhala.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé odporují souhlasným usnesením nižších soudů (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) pro nezákonnost, avšak činí tak neprávem, poněvadž výklad, jaký dal rekursní soud předpisům § 4 vládního nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. v napadeném usnesení se zřetelem na § 10 téhož nařízení a vzhledem na § 17 zák. č. 58/1906 ř. z., se nepříčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu použitého zákona na souzený případ.

Není tudíž napadené usnesení nezákonné ve smyslu čl. V zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., třebaš nehovělo právnímu nároku stěžovatelů.

Poučovati stěžovatele, jakým způsobem si má obstarati průkaz o tom, že příslušný úřad nemá námitek s hlediska §§ 4 a 2 uved. vládn. nař. proti jednatelům zvoleným dne 10. května 1938, ale dosud do obchodního rejstříku nezapsaným, není úkolem nejvyššího soudu.

Čís. 17236.

K výkladu pojmu »za tmavé noci« (§ 9 zák. č. 47/1866 čes. z. z.).

Povinnost osvětliti povoz jest zachovati vždy, kdy se pro nedostatek denního světla a důsledkem s tím souvisícího ztížení možnosti rozeznávaní stává provoz na silnici méně bezpečným.

(Rozh. ze dne 21. února 1939, Rv I 2299/38.)

Srov. rozh. č. 3673, 4088 Sb. n. s. tr.

Dne 10. října 1934 kolem 19. hodiny jel žalovaný s neosvětleným povozem, taženým kravami, po státní silnici směrem od K. k P. ve vzdálenosti asi 2 m od levého okraje (banketu). Jízdní dráha po pravé straně silnice vedle povozu žalovaného byla volná a bylo dosti místa k předjíždění. Stejným směrem rychlostí asi 30 km za hod. jel na motocyklu žalobce, jenž narazil na uvedený kravský povoz, ačkoliv měl rozžatá malá světla osvětlující cestu před motocyklem na vzdálenost asi 20 kroků. Ježto utrpěl úraz, domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení 90.310 K s přísl. jako náhrady škody. Soud první stolice uznal za žalovaného nárok důvodem polovicí po právu, kdežto odvolací soud uznal, že není vůbec důvodem po právu.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok po právu jednou čtvrtinou a uvedl v otázce, v právní větě vytčené, v

d ů v o d e c h :

Jádrem sporu je otázka, zda byl žalovaný za zjištěných poměrů meteorologických povinen opatřit svůj povoz světlem (§ 9 zák. č. 47/1866 čes. z. z.) a zda tím, že světla neměl, zavinil žalobcův úraz, po případě, do jaké míry jej spoluzavinil.

Podle zjištění procesního soudu, převzatého odvolacím soudem, nastala dne 10. října 1934, kdy k žalobcovu úrazu došlo, tma asi v 19 hodin. Ježto pak bylo dále zjištěno, že v době srážky nebyla ještě úplná tma, plyne z toho závěr, že k žalobcovu úrazu musilo dojít před 19. hodinou. Podle zprávy Státního ústavu meteorologického trval uvedeného dne občanský soumrak od 17 hod. 21 min. do 17 hod. 45 min. až 17 hod. 50 min., potom se začalo stmívat a soumrak přešel ve tmu asi v 19 hodin. Došlo tedy ke srážce v době, kdy již nebylo normální denní světlo, ba ani občanský soumrak, nýbrž již značné přitmě. Ustanovení § 9 zák. č. 47/1866 čes. z. z. mluví sice o povinnosti osvětliti povoz rozžatou svítilnou za tmavé noci. Z toho však neplyne, že povoz nemusí být opatřen světlem v době, kdy sice není ještě tmavá noc, kdy však se denní světlo zmenšilo natolik, že se provoz na silnici stává méně bezpečným. Uvedený zákonný předpis má zajistiti bezpečnost silničního provozu a s toho hlediska nutno vykládati slova »za tmavé noci« tak, že povinnost osvětliti povoz je tu vždy, kde se vlivem nedostatku denního světla, a důsledkem s tím souvisícího ztížení možnosti rozeznávání, stává provoz na silnici méně bezpečným (srov. rozh. č. 3673, 4088 Sb. n. s. tr.). Otázku nedostatku denního světla jest pak posuzovati podle okolností jednotlivého případu. Ze zprávy Státního ústavu meteorologického a z doby, kdy k žalobcovu úrazu došlo, lze v souzeném případě souditi, že nedostatkem denního světla byla již možnost rozeznávání značně ztížena, a byl proto žalovaný povinen opatřit svůj povoz ve smyslu § 9 zák. č. 47/1866 čes. z. z. rozžatou svítilnou.